

המקום: אי-שם. **התאריך:** בלתי ידוע. **המאורע:** השלב הסופי של ועידת השלום הישראלית-ערבית. **ליכדים:** הו"ר הנייטרלי והמשלחת של שני הצדדים.

הו"ר: אני פותח את הישיבה. אני מציינ בקורת-רוח שהישגנו הסכם על כל השאלות שהיו שנויות-במחלוקת. מלבד אחת. במיוחד ברצוני להעלות על נס את ההסכמה שהישגנו בעניין הגבולות. הדין בעייה הפלסטינית. ירושלים, סידוריה-בטיחות, תעלת-סואץ ומיצר-טיראן. השארנו לסוף את הבעייה הקשה ביותר, שהיא בעיית הפליטים. אני מקווה שנגיש לפתרון רונה באותה רוח טובה, כדי לסיים את פעולתנו ההיסטורית. רשות-הדיבור לנציג ישראל.

הישראלי (במהירות): מאתיים וחמישים אלף!

הערבי (בצעקה): לא בא בחשבון! **הישראלי** (בקול רועה לקבוע שווה ההצעה האחרונה של ממשלתי. יש גבול גם לרוח הפשרה שלנו.

הערבי: אני חוזר על עמדתנו העקרונית: חופש בחירה, בהתאם להחלטת האו"ם משנת 1948, סעיף 11. מי שרוצה לחזור לישראל, שיחזור. מי שלא רוצה לחזור, יקבל פיצויים.

הישראלי (צוחק בקול רם): וואלה, אתה צוחק ממני?

הערבי (בקול נעלב): אני מבקש את הנציג הישראלי הנכבד להשתמש בשפה דיפלומטית.

הישראלי (מעלעל בניירות): מונח לפני דו"ח מודיעיני של השירותים שלנו. יש בו אומדנה חמורה מאוד לגבי מספר הפליטים שירצו לחזור לישראל, אם נסכים לעקרון חופש-הבחירה.

הערבי (בשמחה לאיד): זו הבעייה שלכם. לנו חשוב העקרון.

הישראלי (בקול פייטני): יא אחי, התגברנו על בעיות כה רבות, או בהבנה הדדית נתגבר גם על בעייה זו. אני חר שב שמספר של 250 אלף הוא פייר, מאוד פייר. ממשלתי מגלה כאן רוחב לב.

הערבי (מתעקש): עקרון הוא עקרון. **הישראלי:** טוב, אני לא רוצה להת-

בדיחה? לגמרי לא. זהו רק עיצוב זיתולי של מצב רציני מאוד. המתגבש והולך לנגד עינינו. **עד השבועות האחרונים דובר אצלנו על סיפוח שטחים. כעת מתחילים לדבר על סיפוח בניי ארם.**

הסיפוחיסטים מאתמול חלמו על סיפוח שטחים ריקים, אחרי גירוש תושביהם.

המוחזקים במשק הישראלי, והי צינע בפירוש לשים קין הכל החגי כולו על מספרם.

ואילו אישים ליברליים מפיצים את ההצעה לקלוט בישראל (שבתוך הקו הירוק) רבבות פליטים ערביים מעזה, וליישוב רבבות פליטים אחרים בשיכונים בגדה המערבית, משם יוכלו לנסוע יום-יום לעבודה במשק הישראלי.

בן-גוריון נואם נגד הפועלים הערביים בפתח-תקווה

קל מאוד לזהות את המחשבה הכלכלית והסוציאלית המתגלה בגישה זו — כשם שקל לגלות את המחשבה הדינית. כאן צועדות, יד ביד, "ארץ-

מחנות-הפליטים הריקים של יריחו נחשבו לנצחון גדול. העברת פליטים מעזה לגדה המזרחית היתה הישג שבעליו התפארו בו. כיום חולמים הסיפוחיסטים על שטחים מלאים, עם המיונהמוני ידדים עובדות.

הפרדסנים, אנשי האיחוד האזרחי, שהם כיום ראשי המפלגה הליברלית. **הדופטוריה הזורת על עצמה.** בן-גוריון מתנגד עכשיו לסיפוח השטחים, מכיוון שאינו רוצה במדינה דו-לאומית, אשר בה יחיה עס-אדונים יהודי על גבם של חוטב-יעצים ושואב-מים ערביים. הוא העביר את דגלו לידי אנשים כמו פנחס ספיר ויוסף אלמוגי.

ואילו הימין הישראלי מתאחד עתה מסביב לדרישה הליברלית להכניס ערבים למשק הישראלי, לקלוט פליטים ערביים גם ב"יש" ראש הקטנה, ולבטל את רעיונות הציונות הסוציאליסטית ש"אבד עליהם הכלח."

בראש מחנה זה מתייצבים לא רק בני הפרדסנים מאתמול, אלא גם כמה מחנכי כיו של בן-גוריון, כמו משה דיין ואנשי הרשימה הממלכתית, שנכנסו לכנסת על גבו של בן-גוריון.

אבות הציונות רצו לתקן את "הפירא" מידה הפוכה של החברה היהודית בגטו. בארץ הזקמה פיראמיה חברתית נכונה, עם בסיס איתן של חקלאים ופועלים. עכשיו רוצים להפוך את הפיראמידה בחזרה, בגטו ממלכתי מפורא.

א. ד. גורדון, ברל בורוכוב וברל כצנלסון — מי יגוד עפר מבין עיי ניכס?

בעיה של מחסור ב"פועלים שחור" רים אינה מיוחדת לישראל. היא קיימת בכל הארצות התעשייתיות המפותחות.

מיליוני אלג'ירים עובדים בצרפת. מיליוני ספרדים, איטלקים, יוונים ותורכים עובדים בשווייץ, בגרמניה המערבית וביסקנדינביה. ארצות-הברית זקוקה לכושים לפורטוריקאים ולמכסיקאים. דרום-אפריקה אינה יכולה להתקיים בלי עבדיה ה"שחורים". בבריטניה יש מיליוני פאקיסטנים וכושים מג'מאיקה.

כרבות הימים תיפתר הבעייה עדיירי האוטומציה, שתכטל את הצורך בחוטב-יעצים ושואבי מים, מנקרי-הכרות ופועלי-בניין.

עבודה ערבית

אבל בינתיים מוכנס הפרולטאריון הזר הביתה, כדי לאפשר לבניה-בית להיות פרופסורים, אלופים, מתכנתים על מחשבים, עתונאים וקציני-משטרה.

ארץ מסוכן מצב זה שבעתיים. כבר יש לנו "ישראל שנייה", פרולטאריון בעל רקע ערבי, שבו קיימת עתה תסיסה מוצדקת. אדם המאמין שהוא נדון ל"עבודה שחורה" לכל החיים בגלל מוצאו וצבע עורו, מהווה חומרי-נפץ חברתי.

עתה נוצרת "ישראל השנייה", פרולטאריון בעל רקע דארי מייגע, המורכב לא רק מערביי ישראל, אלא גם מאוכלוסיות חשיתחים הכבושים.

יש כאן סכנה כפולה — לאומית וחברתית.

בעיית הפליטים היא אחד הגורמים הזקריים להמשכת המלחמה בין ישראל והערבים. במסגרת שלום כולל יהיה צורך חיוני לפתור אותה, ולהחזיר חלק מן הפליטים לישראל. הדבר יביא, בלי ספק, ברכה למשק הישראלי.

אך אסור בשום פנים לנתק עם בעייה זו משני צרכים: להגיע לשלום עם העולם הערבי ולצדק סוציאלי בישראל. **מי שמתעלם משני הצרכים ה"אלה, ודא כל שכן משניהם — מניח פצצה גרעינית בלב המדרינה.**

ישראל השלמה ו"ארץ-ישראל משתלמת".

כיום יש בארץ תעסוקת-יתר. כלומר: יש יותר מקומות-עבודה מכפי שיש ידדים עובדות.

מצב זה מעורר את העובדים להעלות דרישות-שכר. הוא מחליש את כוח-ההתנגדות של המעבידים, ועשוי להגדיל את חלקם של השכירים בהכנסה הלאומית.

זה מדאיג מאוד את אותן המפלגות המייצגות את בעלי-ההון הפרטיים, וגם את החוגים המייצגים את אותן חברות גדולות המשגשגות תחת דגל ההסתדרות והממשלה.

אם יוצף שוק-העבודה בארץ בי רבבות פועלים חדשים, שהם משודדי כל זכויות פוליטיות ו"סוציאליות, ישתנה המצב די טובת המעבידים.

מכאן השאיפה לסיפוח עובדים ערביים, הכרוכה בשאיפה לסיפוח השטחים שבהם הם נמצאים.

מה ציונים טובים, שעל שמו תיהם קרויים רחובות בערי ישראל, מתהפכים עתה בקברותיהם. פעם נשפך דם בפרדסי פתח-תקווה, כדי לגשר משם את העובדים הערביים הוולמים והחרוצים. בראש המערכה עמדה מפא"י, בהנהגת המזכיר הכללי של ההסתדרות, דוד בן-גוריון. מולו עמדו ראשי

בעזה לא נותר עובד אחד מבוטל. ואולי — מי יודע? — יש מי שחולם על כיבוש שטחים ערביים נוספים. והדגש אינו על השטחים, אלא על הערבים הנמצאים בהם.

כי זוהי עובדת-מפתח במציאות החדשה: ישראל זועקת לידדים עובדות. והידדים הקרובות ביותר נמצאות במחנות-הפליטים.

הופיעו במלוויזיה בשבוע שעבר, נשאל משה דיין על הערבים מן השטחים העובדים בישראל.

הוא ענה שרמת פועלי-הבניין הערביים עולה על זו של פועלי-הבניין היהודיים. "אצלנו לא עדי בדים בבניין פרופוסורים", אמר כי חיובו השוכב המקצועי.

לא הבינותי למה התכוון בדיוק. יש שני פירושים אפשריים לסופק זה. או שדין רצה לומר שאינטלקטואלים ערביים, שאינם יכולים למצוא עבודה במקצועותיהם, נאלצים לעבוד אצלנו בעבודה שחורה. או שרצה להגיד שפועלי-הבניין היהודיים הם מטומטמים — הערה שיש בה, אולי שמץ של טעם-לוואי גזעני-עדיתי.

כך או אחרת — דיון הענה על נס את עובדות הערבים מהשטחים

עקש. תבטיחו לנו ש-200 אלף פליטים יחזרו לישראל, ואני אסכים לעקרון שלכם.

הערבי (מתנצל): בכיאתאק, לא יכול להבטיח. אין לנו שליטה עליהם.

הישראלי: תהיה הגיוני, באופן רשמי כבר עובדים כרגע 50 אלף פליטים מהשטחים בישראל, ועוד כמה רבבות ב"אופן בלתי-רשמי. אנהו לא יכולים להתיר את השטחים, אם פירוש הדבר הוא שפליטים אלה יפסיקו לעבוד אצלנו. עם המשפחות, זה 400 אלף נפש.

הערבי: (באדישות מעושה): זה לא העניין שלנו. זכ"ש, עניי.

הישראלי: דחילק, תהיה הגיוני. אם הפליטים האלה לא יעבדו אצלנו, לא נוכל לקיים את החקלאות. הבנייה התעשייה בישראל, שלא להזכיר כלל את המיסע"ד דות ובתי-הקפה. אם אתם רוצים לקבל את השטחים בחזרה, אתם צריכים לתת לנו את הפליטים.

הערבי (בפסקנות): מאה אלף, אף אחד יותר!

הישראלי (באותה פסקנות): מאתיים אלף, אף אחד פחות!

הו"ר: אם יורשה לי להשמיע הצעה — אולי 150 אלף? **הערבי** (נכנע): אני מוכרח להתייעץ עם ממשלתי.

הו"ר: בסדר. הישיבה הבאה מחרייתים, באותה שעה.